

IDŐSZERŰ FELJEGYZÉSEK

FALFIRKÁLÓK ÉS KISEBBSÉGVERŐK

A falfirkálók - különösen azok, akiknek íráskészségük nem terjed túl a SMRT MADJARIMA (HALÁL A MAGYAROKRA) és a MADJARI NAPOLJE (MAGYAROK KIFELEÉ) tömönatoknál - köztünk vannak.

Ahogy a csótányok, a patkány, a gyűlölet, a kilátástalanság, a nyomor és még egy csomó cifra nyomorúság.

A falfirkáló robot, automata, amelyet mint a sakkozó törököt a rejtett fiókból, titokzatos erők irányítanak. Csakhogy az ő munkája messze esik a színpadi játéktól, bábú helyett gyilkos fegyvert tart a kezében, célja a réműlet uralma, a rémuralom, az igába törés, erre kódolta a gazdája. Ő nem diktátor, nem egy Franco vagy Napóleon, akik nyíltan tették a tettük, neki nincs bátorsága, jelleme, ő alamuszi, képmutató, álnok, nappal ember, éjjel robot, kettős életet él, mint egy skizofréniás kentaur. Éjfél után kelti a sugalmazás, mint Drakulát, a vérszívó vámpírt, hajnaltájt mossa, tüntetné el a nyomokat ruhájáról, mint Arany Ágnes asszonya. Azután kedélyesen sorban áll egy tolóablak előtt, válogat a selyem nyakkendők között egy üzletben, ünnepli veled együtt május elsejét Palicson, ha megsérül, te kötözöd be sebeit, te, akinek falát berondította. Elvegyül. Talán ezért megfoghatatlan. Mert ezt állítják...

Néha még jópofáskodik is veled, simogatásra kínálja sörtéjét, rőfög is hozzá. Nappal ájtatos manó, éjjel sakál.

Aztán, van egy felsőbb fokra kifejlesztett fajta: a kisebbségverő. Szintén kódolt, de kitartóbb, éjjel-nappal teszi a dolgát, non stop robotol. Minden asszociáció a törökverő Hunyadi-Sibinjaninra, Zrínyire, Dobóra, Kraljevics Markóra eleve téves. Szintúgy a labancverő Vak Bottyánra, Tyukodi pajtásra, az „irtó klassz” Tenkes kapitányára. Nem, ez nem az erőszakkal száll vitézül szembe, hanem azt veri „azt gyalázza, kinek nem álma pálmaháza”, nem a hódítót, hanem a be nem hódoltat,

nem az erőszakost, hanem a jámbort. Ez a fajta már nem hízeleg, nem alakoskodik, csak fülel. Ingerküszöbe a neki idegen hangzású szavakra van beállítva, s mivel itt nincs se osztják, se vogul, se finn, azt veri, amit Trianon felkínált neki.

Persze, verőlegénynek senki sem születik. Az agresszív hajlam, ami a lakosság 4%-át terheli, a tudomány szerint nem minden egyedben fogan mint muszlimverő, mint magyarverő. E négy százalékból kerülnek ki a kutyapecérek, pufajkások, rablógyilkosok, a gyengéknek: asszonyoknak és gyerekeknek a nyomorítói, hóhérok, hasfelmetsző Jackek, nürnbergi és hágai elitéltek, monstrok, maffiavezérek, hullarablók, pénzhamisítók, sírgyalázók (halt! ez külön flekket érdemel), kocsmai verekedők, légerek kápói, szóval ágazik ez a családfa, mint a krisztuskorona tövises ága-boga az emberiség homlokán.

A kisebbségverő arra szakosodik, amit környezete diktál. Van magyarverő, „siptár”-verő, muszlim- és cigányverő. Ha kérdeznéd, van-e különös ismertetőjelük, csak egy mondatra telik: jobban tetszenek Dante ördögei, akik alsófelükön trombitát hordanak, mint ők, akik baseballütőkkel falkákban járnak, ahová falkaösztönük tereli.

Addig vagy biztonságban, míg meg nem szólalsz egy téren vagy egy kirakat előtt; ha azt mondod (hungarian language): szeretlek - üt rajtad. Ha azt mondod: undok disznó (provincial language) - üt; odatartod a másik orcád (a biblical reason) - gondolkodás nélkül üt, mert az evangélium nem a háziolvasmánya.

Tette előtt kezet sem mos, mert nincs benne pilátusi mérce.

Ami neked fáj, az neki vigasság. Ha nagyon fáj, már őrjögő mulatság. A borda- vagy arccsonttörésed már tajtékozó nyihorászást vált ki belőle. A baseball-bot ütéseinek száma és a kisebbségi nyelvek hangsúly- és

ragozásbeli eltérései között nincs oksági összefüggés. Csupán a kétliteres sörösflaskó által gerjesztett düh szab mértéket. Szabad a gazda Dušan cár, avagy a Fekete ember szobra alatt. Az inspiráció, úgy tetszik, nem tőlük ered, újabb keletű.

Kisebbségverők. Ahogyan ezzel az újonnan össze-maszatolt szóval nemigen tudunk mit kezdeni, magával a jelenséggel sem. Mindennapunk sajtóhírévé vált a puszta tények, sérülések minősítésével, és illő tiltakozással civil és nem civil szervezetek részéről. Politikusaink azt mondják, „örizzük meg nyugalmunkat”, de mindenki hallgat arról, mit kezdjünk a méltóságunkkal! Azzal az emberivel. Azzal a szavatolttal. Vagy talán már nem szavatolt? Nem mellékes ez a kérdés, ha tudjuk, hogy egy nemzet méltóságának összetevői: a testi és szellemi épség, közérzet, élni és halni akarás.

Azt sem hallgathatom el, hogy tudnék felsorolni falvakat (egyét ki is mondok: Bácsfeketehegy), amelyeknek multságaira, közönségesen szólva, nem mernek eljárni a magyar fiatalok. Autóbuszt bérelnék, amely elviszi őket Kishegyesre és vissza. Mi ez, ha nem önszerveződés? Talán ez lenne a megoldás?!

KÉRDÉS - DE KIHEZ?

Nem az a kérdés, van-e az emberi nemnek egy szűk rétege, amely eredendően hajlamos az agresszivitásra. Persze, hogy van. A tudományos véleményezés itt egyszólamú. Hogy e hajlamok sokrétű levezetésére még ma is bő a választék, az sem vitás. Ezt alátámasztja szokatlanul hosszú felsorolásom az előbbi passzusokban, amelyet kis igyekezettel duplázni is lehetne.

A megválaszolatlan, egyben riasztó kérdésem az lenne, hogy a delikvensek egy szűkebb tábora miért nyúl olyan eszközökhöz, amelyekkel nem egyedi, családi, esetleg kisebb csoportok sorsát törli kerékbe - ami még így-úgy kezelhető -, hanem az ország azon állampolgárait veszi célba, akik nyelve, kultúrája eltér az övétől. És milyen módszerekkel cselekszik? Olyanokkal, amelyek a holokauszt, a nyilas terror, a sztálini csizma gázolásának emlékképeit idézik, amit Afrika még nem, de Európa kulturális, humanitárius és politikai szinten a történelmi múlt rozsdamentőjeként emleget. És úgy is kezel. Éppen ez utóbbi teszi a jelen-

séget félelmetessé: a földrajzi Európa e szögletében emiatt elmaradhat ugyanis az IDEJEKORÁNI ESZMÉLÉS, vagy a jobbik esetben kitolódhat. A 90-es évek balkáni háborúinak mozgatórugójaként felajánlott, majd ránk erőszakolt mítosz: a másság fegyveres elnémitása mint vezérelv, amit nevezhetünk az oktalanság mítoszának a többségi nemzetek és a kisebbségek viszonyában, a hősiesség nimbuszának polcára emelkedett a köztudatban. Amilyen irracionális volt a 10 éves háborúskodás, annyira érthetetlen ennek a saját súlyától (?) tovább gördülő mítosznak a térhódítása. Jelenlegi határainkon belül (és nemcsak belül) tovább éli lárvaéletét, és szomorú tény, hogy minden feltétel adott a lárvalét meghaladásához. Európa önmagával van ma is elfoglalva, nézegeti magát a tükörben. S ez váltja ki az igazi, pusztába kiáltott cicerói kérdést: quousque tandem - meddig még?

A NAGYCSALÁDOSOK ÜZENETE

Annyit érünk, amennyit képesek vagyunk megőrizni a bennünk rejlő gyerekességből

Mi jut eszünkbe, ha hébe-hóba szó esik a nagycsaládosokról? Mondjuk, a titkos fegyver... Nos, nem a Hitler-féle, amivel 1944-ben bevezették a háborús híreket és szórták szét a ragyogó, a végső győzelem reménységét, hanem egy másik, egy még titkosabb, annyira titkos, hogy maguk az előállítók sem tudtak róla, amíg szociológusaink meg nem magyarázták: nekik és nekünk. Az albánok („siptárok”) titkos fegyvere, az öt-hat, sőt több gyerek a családban, ami állítólag a szerb hegemoniát célozta meg Kosovo tájain. És ez ekképpen, akkor megíródott! Nem ám a példa gyakorlására biztatva a kisebbségi sorsra ítélt „mennyei nemzetet”, hanem harcra buzdítva a titkos (mert éjjel készül) fegyver leállítására – törvényesen és törvényen kívül (institucionalno i van institucionalno). Minden szóba jöhetett, bármily örült ötlet üdvözült, olyan is, amit az olvasó képzeletben sem közelíthet meg, mert az olvasó, az egy kultúrember.

Gondolattársításként még beszűrődik a romasors.

Sárban és porban totyogó gyerekek, rongyokban járás, tetvek, szenny, éhség. Afrika: meztelen, puffadt hasú gyerekserreg, előképe az éhezéses halálnak. A „nincs” fájdalmas hangja a banántól a szülinapi tortaszeletig, az óvodától az iskolapadig, a tanulatlanság, félánalfabéta életsors, a gyermekszoba hiánya, az egy tagban őrzött föld felaprózása.

Felrémlik még Szabó Magda egy tévébeszélgetése, és Keresztúry Dezső egy jegyzete, miszerint ők személyesen és a magyarság is talán, elhatárolták magukat attól a gondolattól, hogy rabszolgákat szülnének egy diktatórikus rendszernek. Mindkettőjüket nagyon szeretem, de a rabszolgatartó társadalmakra, például a római birodalomra ez nem volt jellemző. Hozzátenném: az illyési „puszták népének” a nagycsaládosság önfenntartóként és nemzetfenntartóként jutott osztályrészül. Az első mint tudatos vállalás, az utóbbi nem mint hazafias tett vagy mint a fogamzástól kezdve kezdetlegességének gyümölcse, hanem a génjeikben őrzött fajfenntartási ösztön, az Árpád-kori örökség megőrzött üzenete.

*

A fentiekben felsorolt hetyke, fölényesen lemosolygó, egyben elriasztó képzettársítások a nagycsaládos szavunkra nem csak bennem élnek. *Hogy kikben* még, erről példás hitelességgel beszélnek legújabb népszámlálási adataink, közöttük fájón a magyar nagycsaládosok kisebbségbe szorulása az egykézű családokkal szemben. Ám amikor eléred (ha eléred stressz-helyzeteid szorításában) az öregedés korát, ahogyan a mai tudomány a 60-65 éves életkort nevezi, amikor abbamarad loholásod a tárgyasított világ képzelt értékei után, amikor a lélek úgy lebeg leélt életed évei felett, mint Isten lelke a semmi fölött a Teremtés előtt - értékszémlelednek benő a feje lágya. Későn, mert – semmiség – ráment az ifjúságod.

Lapozom a Magyar Szót, gyilkosság, vér, bajok, betegségek, bűnözés, drogos fiatalok, kínok, kufárság, kegyetlenség, gazdasági kisiklás, jajgató, rosszkedvet árasztó cikkek minden oldalon. Ami nem a lap hibája, hanem egyszerűen: ez van. S ekkor meghökkent egy cím: SZAPORODUNK, GYARAPODUNK. Újraolvasom, kisiskolásként tagolom, majd hitetlenül beleolvasok. Különleges történet és írás napjainkban. Örvendező

hír, a nagycsaládosok egyik találkozásjáról, itt a Vajdaságban, s a cím az összeövetel hangulatát hivatott idézni. Hírt ad egy öröm-szigetről, ahol a szenny tengerében külön(b) életet él társadalmunk egy kis részecskéje, boldogan, önfeladten, gyermekserreggel körülbástyázva, játékosan, egymás örömeinek örülve. Mint az ó-keresztények a jó hír, az evangélium hallatán. A sorok között feltárul egy más világ, ahol nem elsődleges a mindent-megelés hajszolása, a gazdagodási lehetőség végsőkéig feszítése, a lakás, az autó, a fürdőszoba, a világkörüli utazás, könyöklés a ranglétra fokozatain, a jövedelem és újra a jövedelem (mert vágyainknak nincs végállomása) - ami mellé aztán tervezünk, rendelünk egy, netán két gyereket. Akiknek sorsa sok esetben a mellérendeltség szintjén marad, a miénkkel együtt.

A nagycsaládosok világa egy számunkra már elfeledett világ, ahol értéke van a háromnapos kenyérnek, ahol még eleven a zsíros kenyér kultusza, nem mint fennhéjázó különködés, hanem éltető valóság. Ahol megőrzik a kinőtt cipőt, ruhaneműt, dívék még a stoppolás és gombfelvarrás. Ahol mindennap elhangzik: te vagy a legszebb, legjobb anyuka a világon. Akik mernek több gyereket vállalni, nem pusztán a biológiai szaporodás miatt, hanem a körülölelő szeretet szaporításáért.

Ennek az egy flekknyi cikkekcskének a Magyar Szó oldalán üzenete van számunkra, ami túlmutat még az olyan nagy alkotók gondolatain is, mint például Máraié, aki (jobb híján) a barátságot emelte erkölcsi magaslatra *A gyertyák csonkig égnek* című könyvében, vagy akár Proustén, aki a szalonok falai között kereste az élet értelmét. Elismerem: nagyot, világirodalmi alkottak világukban. Amire szükség van, pótolhatatlan a maga nemében. Az igazi alkotók, az életet alkotók azonban a nagycsaládosok, akik egyben-másban Istenhez is hasonlatosak, nagy költőnket parafrázálva. Egyedül ők, csak ők merik felvállalni a krisztusi gondolatot a mezők liliomáról és az aggodalmaskodás feleslegességéről. Kevés közülük az olyan írástudó, aki bekerül a világirodalomba, de farizeus, az egy sincs közöttük.

Az üzenetük pedig így hangzik: játszani pedig tudni kell egy életen át. Az Isten: szeretet, a játékos lét: boldogság. A nagycsaládosok jutalma mind a kettő.